RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr.97.234 van 28 juni 2001
in de zaak A. 74.848/VII-19.133.

In zake : de n.v. BELGIAN PAKHOED,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BELGIAN PAKHOED op 1 juli 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van de Staatssecretaris voor Veiligheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 6/5/1997 waarbij een beroep van verzoekster tegen een opgelegde milieuheffing voor het jaar 1997 voor het 'Fonds voor Risico's van Zware Ongevallen' werd afgewezen";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-Afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 23 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CRAUWELS die, loco advocaat M. FAURE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. VAN DE WALLE die, loco advocaat J. BOUCKAERT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-Afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat ambtshalve dient te worden onderzocht of de Raad van State bevoegd is om van het voorliggend geschil kennis te nemen;

Overwegende dat krachtens artikel 144 van de Grondwet geschillen over burgerlijke subjectieve rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren; dat krachtens artikel 145 van de Grondwet ook geschillen over politieke subjectieve rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen; dat die bevoegdheid bepaald wordt door het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het geschil;

Overwegende dat de hoven en de rechtbanken aldus kennis nemen van de geschillen betreffende subjectieve rechten, behoudens, wat de politieke subjectieve rechten betreft, van deze die door de wet aan een ander rechtscollege zijn toevertrouwd;

Overwegende dat in casu de vordering betrekking heeft op het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, ingesteld door artikel 7, § 2bis, van de wet van 21 januari 1987 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten, ingevoegd bij artikel 207 van de wet van 29 december 1990 houdende sociale bepalingen, en die geheven wordt per industriële activiteit waarvan kennis is gegeven als bedoeld in artikel 4 van de wet; dat wat onder industriële activiteiten in de zin van de wet moet worden verstaan, bepaald is in artikel 2 en de bijlagen bij de wet; dat luidens artikel 7, § 2bis, 1°, de heffing is verschuldigd door de fabrikant die verantwoordelijk is voor de industriële activiteit; dat de verwerende partij bij het opleggen van de heffing derhalve over geen enkele discretionaire bevoegdheid beschikt, noch wat de beslissing over het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, noch wat de beslissing inzake het subject dat de heffing verschuldigd is, noch wat het bedrag van de verschuldigde heffing betreft;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie ten onrechte stelt dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt, omdat deze moet nagaan of zij in casu onder de toepassing van de wet valt; dat de rechtsvraag naar de toepasselijkheid van de wet immers geenszins kadert in enige discretionaire bevoegdheid, welke bevoegdheid een keuze tussen meerdere juridisch correcte mogelijkheden impliceert;

Overwegende dat de heffing in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 29 december 1990 is geworden, gekwalificeerd is als een belasting (Gedr. St., Senaat, nr. 1115-1 (1990-1991), p. 90);

Overwegende dat uit dit alles moet besloten worden dat het voorliggende geschil betrekking heeft op een politiek subjectief recht;

Overwegende dat de bevoegdheid om zich uit te spreken over het voorliggende geschil niet uitdrukkelijk aan enige rechter is toebedeeld; dat het beroep tegen de vaststelling van de heffing bij de minister van binnenlandse zaken bedoeld in artikel 7, § 2bis, 4°, van de wet van 21 januari 1987, geen jurisdictioneel, doch een puur administratief beroep is; dat de oplossing van dit geschil dus door de wet niet aan de Raad van State, ook niet in zijn hoedanigheid van administratieve cassatierechter, is toevertrouwd; dat de Raad van State bijgevolg onbevoegd is om kennis te nemen van de voorliggende vordering;

Overwegende dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing op een dwaalspoor werd gezet wat de bevoegdheid van de Raad van State betreft; dat het dan ook gepast voorkomt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**